

ligger, er en indbildt Fare. Lad os tage de populære videnskabelige Artikler, her er Tale om, navnlig dem Opmærksomheden blev henledt paa, saa er alt det, der i den Henseende kan ønskes af praktiske Folk, jo sikret gennem den fri Afgang til Reserater. Det er herved givet, at enhver Artikels reelle Indhold kan gengives i et hvilket som helst Tidsskrift; man har blot ikke Lov til at oversætte den ordret. Men for Landbo-standen eller hvilken som helst anden praktisk Stand betyder det selvfølgelig intet som helst, om man just faar en Artikel i direkte Oversættelse, naar man blot kan faa den Lærdom, der skal indhøstes, lagt fortaaelig til rette. Og hvad de poetiske Artikler angaar, tror jeg, at man gennem Retten til Anmeldelser paa samme Maade har sikret sig, at det, der i denne Henseende kunde være Anledning til at henlede Opmærksomheden paa, ogsaa frit kan meddeles. Der taltes dernæst om Musikken som den, der vilde volde særlige Bønskeligheder, og det synes jo ogsaa, at der i visse fremmede Lande er drevet forfælske Misbrug med den Ret, Folk have siddet inde med. Men naar det har kunnet ske, har det ikke ligget, som det siges, i Bernerkonventionen; det har ganske simpelt ligget i, at der i de vedkommende Lands Lovgivning ikke har været taget de fornødne Garantier, og naar den Lov, vi her ere i Færd med at behandle, udstemmes, er deri netop saadanne Bestemmelser optagne, som vil forhindre, at noget lignende kan ske her. Det er derfor heller ikke mod Bernerkonventionen, der er rejst Indvendinger fra de Sider, der har paataalt disse Misbrug, nej, det er til de enkelte Lands Lovgivningsmagt, man har henvendt sig for at faa Misbrugene forhindrede ved Endringer i den indenlandske Lovgivning. I Svejts særlig vare Forholdene saaledes, at man ved Traktat med Frankrig var forpligtet til at behandle franske Komponister i Svejts efter de franske Love, og derfor saa at sige var svinebunden i sin Optraeden. Og hvor stor har saa under disse ugunstige Forhold Faren været for et Land som Svejts? I Løbet af 6 Aar har i Svejts den samlede Afgift, som det hele Land har maattet betale til denne her under Forhandlingen omtalte, saa berøgtede Forening af Musikere, været ca. 10,000 Frcs. aarlig, 10,000 Frcs., det vil altsaa sige saadan noget som 8,000 Kr., af hvilke Størsteparten er blevet udbetalt af Kurfale, Bjærghoteller, Kasinoer og lignende, medens det, som f. Eks. Koncerter over hele Landet i Aaret 1895 har kostet, har været 1,056 Frcs., altsaa ikke en Gang

1,000 Kr. Det, som Teatrene, Mellemaktsmusik og Baletter have kostet, har været omtrent 1,000 Frcs. Kafeer og lignende have kostet 1,800 Frcs. o. s. v., og det er under de nævnte uheldige Forhold, hvor man ikke gennem Lovgivningen har sikret sig. Det tyder paa, hvormeget denne Sag er pustet op, og i hvor høj Grad enkelte isjnesaldende Misbrug ere brugte, som om de vare Typen paa, hvad der over det hele er gaaet i Evang. Med Hensyn til Orkesterforeningens Andragende, som synes at have gjort et vist Indtryk, særlig maaske ved at komme i sidste Øjeblik, tror jeg heller ikke, at Faren der er synderlig stor. Det tager sig lidt komisk ud, naar det i denne Henvendelse udtrykelig udtales, at for Oplæsningsens Vedkommende er det selvfølgelig ganske i sin Orden, at man ikke giver den fri; for de musikalske Opførelses Vedkommende er Forholdet derimod et ganske andet. Det minder ikke saa lidt om Apotekerens Dehlenchlägers „Mod-din“, der udleverer alle andre, naar blot Aladdin vil staaene „mig selv, min Kone og min lille Hassan med de skæve Ben“. Men det, som Orkesterforeningens Andragende gaar ud paa, er i Virkeligheden allerede indtrækket ved de Endringsforslag, som ere stillede her af Flertallet. Naar man udleverer den alt, hvad der kan kaldes Stykker eller Dele af større Arbejder, naar man udleverer den al Sangmusik og altsaa ogsaa de Former, i hvilke denne maa omsættes for at kunne udføres af et Orkesters Instrumenter, og endelig udleverer den al Dansemusik, tror jeg, at netop det, som Orkesterforeningens Medlemmer trænge til, i fuldt Maal er blevet den til Del, og at hverken de af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgfreds (Alberti) nævnedes Restauranter og Beværtninger eller Mellemaktsmusikken vil komme i nogen Nød i den Henseende. Naar saa endelig Mindretallet af Hensyn til rent ud at forhindre Muligheden af en Overenskomst som Bernerkonventionen har foreslaaet, at Stykke 3 i § 37 gaar ud, det Stykke, der siger, „at under Forudsætning af Gensidighed kunne Bestemmelserne i nærværende Lov ved kongelig Anordning helt eller delvis gøres anvendelige paa de af et andet Lands Undersaatter frembragte Værter, selv om disse ikke ere udførte paa dansk Forlag“ saa forekommer det mig, at det er betænkeligt, selv bortset fra Bernerkonventionen, at vedtage denne Bestemmelse; det betyder jo nemlig i Virkeligheden, at man struer Udviklingen 40 Aar tilbage i Tiden, at en Bestemmelse, som vi have haft lige siden Eftertryksloven af 1857, nu skal træde ud af Kraft. Vi ere jo i Øjeblikket stillede saa-